

Medlem udtalte sin Betænkelse ved, at de Folk, som skal have med Loven at gøre, kun faar noget at gøre med den løse Gæld, men derimod ikke med Prioritetshaverne. Dertil vil jeg sige, at hvis disse Folk tager sig af Sagerne, og hvis de ser, at der er en Vej ud af Uføret, har de Lov til at forhandle med Prioritetshaverne, og jeg tror, at de i stor Udstrækning vil kunne faa de yderst staaende Prioritetshavere til at hjælpe med til en Ordning, fordi disse yderst staaende Prioritetshavere ellers let risikerer, at noget af deres Prioritet ikke bliver noget værd. I alt Fald er jeg enig med det ærede Medlem i, at det vil være heldigt, om de Folk, som bliver valgt, forhandler med Prioritetshaverne, ikke for at tvinge dem til at nedskrive deres Krav, for det kan ikke ske, men for gennem en saadan Forhandling at hjælpe den paagældende Debitor ud over Vanskelighederne.

Det ærede Medlem mente, at det maaske vilde være nok saa hensigtsmæssigt, om disse Folk blev valgt i større Kredse, nemlig i Amtet, ikke i de enkelte Retskredse. Jeg tror ikke, det er rigtigt, men vi maa drøfte Spørgsmaalet i Udvalget. Grunden til, at jeg tror, det ikke er rigtigt, er, at jeg er bange for, at Amtmanden, hvis han skulde staa for det, vilde faa alt for meget at bestille. Jeg har derfor foreslaaet Skifteforvalteren. Underdommerne er, hvad alle ved, gennemgaaende ikke overbebyrdede med Arbejde, og der vil her foreligge et Omraade, hvor de Skifteforvaltere, der vil gaa i Brechen for denne Lov, vil kunne udøve en stor og samfundsnyttig Gerning; jeg haaber, at Skifteforvalterne vil anse det for en Æressag at hjælpe. Dertil kommer ogsaa, at det er naturligt at tage Skifteforvalterne, idet Loven kommer som et Tillæg til den nuværende Tvangsakkordlov. Skulde vi derimod udnævne en Formand i hvert enkelt Tilfælde, er jeg bange for, at det vilde bryde dette System.

Baade med Hensyn til Spørgsmaalet om større eller mindre Distrikter og med Hensyn til, om det skal være Amtmanden eller Underdommeren, der skal have med Sagerne at gøre, maa vi vælge det mest hensigtsmæssige, og vi vil jo kunne overveje begge Spørgsmaal nærmere i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Bording spurgte, om det er rigtigt at overlade Debitorerne at vælge mellem de fire Mænd, om det ikke vilde være at være for debitorvenlig, saa at Kreditorerne ikke fik tilstrækkeligt at sige. Indvendingen har sin Berettigelse, men min Betragtning har været: Lad os give Debitor Valget mellem fire, saa maa

en fornuftig Debitor forstaa, at det gælder ikke for ham om at tage sine egne gode Venner, det gælder for ham om at tage to af de 4 Folk, om hvem han maa tro, at de vil kunne opnaa noget overfor Kreditorerne. Jeg mener for øvrigt, at det, at der er 4 at vælge imellem, er et Hensyn ikke alene til Debitoren, men ogsaa til Kreditorerne, idet netop den Omstændighed vil kunde bidrage til, at man faar de bedste Mæglere.

Det ærede Medlem var inde paa, at de paagældende Mænd skulde ikke blot — om jeg maa bruge det Udtryk — være Forligsmæglere, men de skulde ogsaa være vurderende. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, og det har ogsaa i allerhøjeste Grad været Ministeriets Mening. Det kan være, det er et uheldigt Udtryk, jeg har brugt, at den Virksomhed, de skulde udøve, var af forligsmæssig Karakter, men jeg har derved tænkt paa, at disse Folk kunde ikke optræde med nogen Autoritet i forligsmæssig Henseende, medmindre de først og fremmest satte sig ind i Mandens Status og netop derved blev vurderende i den Forstand, at saa kunde de opnaa at paavirke Kreditorerne.

Jeg takker derfor det ærede Medlem Hr. Bording for denne hans Kritik, for saa vidt den altsaa i det hele falder sammen med de Overvejelser, jeg selv har været inde paa, og jeg er vis paa, at vi ved at forhandle disse Spørgsmaal i Udvalget ogsaa nok skal komme til en Overenskomst. Derimod kom det ærede Medlem — og ligeledes det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen — ogsaa ind paa Spørgsmaalet om en Moratorielovgivning, og ikke alene det, men det ærede Medlem kom oven i Købet saa langt udenom og opover en Moratorielov, at han mente — saaledes forstod jeg ham —, at det eneste, der vilde kunne hjælpe i denne Situation, det var, som han flere Gange sagde, om man kunde faa nedbragt Gælden; det kan jo ikke være den løse Gæld, det ærede Medlem her tænker paa, og det fremgik ogsaa af det ærede Medlems Udtalelser, at han sigtede til Prioritetsgælden som den, der virker trykkende.

Heroverfor maa jeg sige, at jeg vilde anse det for en stor Ulykke at gaa til en Moratorielovgivning, end sige en Moratorielovgivning som den, det ærede Medlem Hr. Bording var inde paa. Jeg vilde opfatte det som et Udtryk for, at det blev nødvendigt for Fremtiden at stramme alle Laanbetingelserne her i Landet, og at man vilde udelukke Kredit til de Folk, der sidder saaledes i det, at de maaske ved egen